

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/41/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120214270
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6120214270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, proti žalovanej: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpená JUDr. Valériou Vassovou, advokátkou, so sídlom Pribinova 2246/2, Trebišov, o zaplatenie 2.270,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov z 29. marca 2022 č. k. 17Csp/43/2020-293

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo "prvoinštančný súd") napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.270,- Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.282,73 Eur od 10.5.2019 do 29.5.2019, zo sumy 2.262,82 Eur od 30.5.2019 do 27.6.2019, zo sumy 2.262,82 Eur od 28.6.2019 do 7.8.2019, zo sumy 2.241,38 Eur od 8.8.2019 do 31.8.2019, zo sumy 2.211,38 Eur od 1.9.2019 do 24.9.2019, zo sumy 2.210,32 Eur od 25.9.2019 do 29.10.2019 a zo sumy 2.201,66 Eur od 30.10.2019 do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Prvoinštančný súd tak v celom rozsahu vyhovej žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia peňažnej povinnosti žalovanej z ich záväzkového právneho vzťahu, založeného Zmluvou o hotovostnom úvere a zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzavretou dňa 11.11.2014 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou v hmotnoprávnom postavení dlžníka (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 3.900,- Eur, oproti povinnosti vrátiť ich spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v pravidelných 84 mesačných splátkach po 87,78 Eur. Žalovaná podľa tvrdenia žalobcu prestala dohodnuté úverové splátky platiť a z tohto dôvodu žalobca po predchádzajúcej márnej výzve na splnenie zročnej časti úverového záväzku, listom zo dňa 24.4.2019 uplatnil právo na okamžité zosplatenie celého úveru. Žalovaná na takto zosplatený úverový dlh v celkovej výške 2.270,- Eur neplnila ani len čiastočne.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku vyšiel z nespornosti tvrdení žalobcu o založení právneho vzťahu strán i realizácii práv a povinností z neho vyplývajúcich. Skonštatoval v tejto spojitosti, že „Žalovaná nerozporevala, že jej bol zo strany žalobcu poskytnutý úver, nerozporevala ani jeho výšku, ani výšku úhrady, ktorú v prospech žalobcu vykonala“. Súd prvej inštancie navyše zistil, že v úverovej zmluve sa strany dohodli na úrokoch vo výške 20,31 % a ďalších nákladoch spojených s úverom pri RPMN 22,50 % a že žalovaná na úverový záväzok postupne zaplatila sumu 4.485,44 Eur.

4. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval v prvom rade ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, § 52, § 53 ods. 1 a 2 a § 54 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a § 1 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálnom znení. Na ich základe právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, z ktorého podľa jeho záveru vznikla žalovanej povinnosť plniť v rozsahu dlžnej úverovej istiny a úrokov do zosplatenia úveru.

5. Pri posudzovaní žalovanou vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie aplikoval § 53 ods. 9, § 100 ods. 1, § 101, § 103 a § 565 Občianskeho zákonníka, z ktorých vo vzťahu k začatiu plynutia premlčacej doby vyšiel z názoru, že premlčacia doba vo vzťahu k zosplatennej časti spotrebiteľského dlhu začína plynúť 3 mesiace po splatnosti omeškanej splátky. Podľa zistenia prvoinštančného súdu „...prvou nezaplatenou splátkou bola splátka splatná 15.12.2018, druhou splátka splatná 15.01.2019 a treťou splátka splatná dňa 15.02.2019“, na podklade čoho uzavrel, že „V danom prípade vo vzťahu k celému zostatku pohľadávky premlčacia doba začala plynúť dňa 16.03.2019, t. j. deň nasledujúci po uplynutí 3 mesačnej lehoty odo dňa 15.12.2018, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatenie (dňa 24.04.2019) vyvolala (§ 53 ods. 9 OZ) a táto uplynie dňa 16.03.2022. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba bola podaná v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby...“.

6. V dôvodoch napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal tiež s argumentáciou, ktorou žalovaná rozporovala platnosť zosplatenia úverového dlhu. Súd prvej inštancie v tejto spojitosti skutkovo ustálil, že „... z výzvy zo dňa 27.02.2019 (čl. 256 spisu) vyplýva, že žalobca upozornil žalovanú, že je v omeškaní so splácaním mesačných splátok a vyzval ju k úhrade dlžnej sumy vo výške 209,56 Eur a zároveň žalovanú upozornil, že v prípade ďalšieho omeškania bude po splnení podmienok podľa § 53 ods. 8 OZ oprávnený požadovať okamžité splatenie celého úveru vrátane jeho príslušenstva ako aj nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky“. Podľa jeho nazerania „V prejednávanej veci žalobca po zaslaní výzvy s upozornením na možnosť zosplatenia úveru zo dňa 27.02.2019, úver zosplatil až ku dňu 24.04.2019, pričom pre platné zosplatenie tak mohol urobiť do najbližšie splatnej splátky“. Z uvedeného podľa jeho záveru vyplynulo, že „...nedošlo k platnému zosplateniu úveru, avšak ako vyplýva zo samotnej zmluvy o úvere, splatnosť úveru nastala uplynutím času, t. j. dňom 15.11.2021, kedy podľa zmluvy mala nastať konečná splatnosť úveru“.

7. Súd prvej inštancie odmietol tiež argumenty žalovanej o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa jeho posúdenia „...zmluva o úvere zo dňa 11.11.2014 uzatvorená medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. a žalovanou obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých absencia by mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej pôžičky a nezistil, aby zmluva o úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré ani žalovaná nekonkretizovala“ S argumentačnou oporou v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/172/2018 z 25.06.2019 pritom usúdil, že termín konečnej splatnosti úveru je vyjadrený „...termínom poslednej splátky, ktorá je splatná po 84 mesiacoch po poskytnutí úveru, a to do 15 dňa v mesiaci...“, a preto podľa jeho záveru „...nemožno konštatovať nedostatok tejto náležitosti...“.

8. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku napokon vysporiadal tiež s obranou žalovanej vytykajúcou neprimeranosť úrokového zaťaženia úveru. Vyšiel zo zistenia, že „V prejednávanej veci výška odplaty - RPMN bola za obdobie 84 mesiacov pri sume 3.900 Eur 22,50%“ a že „Podľa štatistiky zverejnenej na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bán za 3. štvrtrok 2014, pri zmluvnej splatnosti nad 5 do 10 rokov vrátane, pre ostatné spotrebiteľské úvery, RPMN činila 12,70%“. Aplikoval § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a §1 ods. 4 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov a uzavrel, že „...výška RPMN v danom prípade nesmela prevýšiť 2 - násobok 12,70% ročne s poukazom na § 1 ods. 4 Nariadenia, čiže výšku 25,40%. Dojednaná výška odplaty u tohto úveru (22,50%) tak nepresahuje maximálne prípustnú odplatu, preto je výška odplaty v súlade so zákonom (§ 53 ods. 6 OZ)“.

9. Za omeškanie žalovanej so zaplatením priznanej sumy súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z. Rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalobcu v spore.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne, eventuálne zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaná v odvolaní v prvom rade namietala proti záveru o primeranosti výšky úverových nákladov, poukazujúc pritom na fakt, že podľa zmluvy má za poskytnutie sumy 3.900,- Eur zaplatiť 7.373,52 Eur. Zaťaženie úveru nákladmi predstavujúcimi v percentuálnom vyjadrení 97% považuje odvolateľka za „úžeru“. V procesných súvislostiach žalovaná vytkla súdu prvej inštancie, že sa jej argumentáciou v tejto otázke nezaoberal. Odvolateľka ďalej nesúhlasila s posúdením úverovej zmluvy ako platnej a úveru ako riadne zaťaženého úrokmi a poplatkami, pričom však v odvolaní nekonkretizovala a ani len nenaznačila, ktorý zo súdom prijatých právnych záverov a z akého dôvodu považuje za nesprávny. Jej argumentácia v tomto smere sa koncentrovala len na otázku formy úverovej zmluvy, v ktorej prezentovala názor, že písomná forma v danom prípade nebola zachovaná preto, že z jej strany zmluva nebola podpísaná. Napokon žalovaná v odvolaní namietala, že napadnutý rozsudok neobstojí ani vo svetle skutočnosti, že žalobca neposúdil dostatočne jej schopnosť splácať úver. V rovine právneho posúdenia v tejto spojitosti akcentovala, že „...predmetný úver bol žalovanej poskytnutý už v poradí ako 6. úver a preto na strane žalobcu vôbec nebol dôvod poskytnúť jej tento úver...“. V procesných súvislostiach odvolateľka vytkla súdu prvej inštancie, že sa s touto súvislosťou v dôvodoch napadnutého rozhodnutia nevysporiadala. Svojimi odvolacími námietkami, vytykajúcimi nedostatky v procesnom postupe pri odôvodňovaní rozhodnutia, neudržateľnosť skutkových záverov z pohľadu ďalších prípustných prostriedkov procesného úroku a procesnej obrany a nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), g) a h) C.s.p. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

11. Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

12. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 C.s.p.) oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p. a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), g) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.7.2023 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

13. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu, v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.), a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalovanej v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd dodáva.

14. Žalovaná svojimi odvolacími námietkami, v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jej práva na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Podľa žalovanej totiž súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje závery z pohľadu primeranosti nákladového zaťaženia úveru, platnosti úverovej zmluvy a účinenia zadosť povinnosti skúmať jej platobnú schopnosť.

15. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci

vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

17. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

18. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobca domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovanej k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu

k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vysporiadal s odvolateľkou nastolenými otázkami, majúcimi význam pre posúdenie platnosti úverovej zmluvy, a tiež nákladového zaťaženia úveru. V bode 56 odôvodnenia dal súd prvej inštancie zrozumiteľnú odpoveď na žalovanou formulovanú otázku úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska zákonom určených náležitostí a v bodoch 55 a 57 sa vysporiadal tiež s ďalšou argumentáciou odvolateľky, ktorá sa aj z pohľadu odvolacieho súdu, pokiaľ ide o vytýkané nedostatky a predstavu žalovanej o ich právnych následkoch, vyznačovala nekonkrétnosťou a nekonzistentnosťou. Odvolací súd pripomína, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je jednotne premietaná aj v rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR, súd sa musí v odôvodnení rozhodnutia vyrovnávať s len s argumentom, ktorý je podstatný a zároveň aj konkrétny, teda formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom. Za splňajúci tieto parametre nemožno považovať napríklad ani argument, že právne posúdenie ako také alebo jeho parciálna časť je nesprávne (v rozpore so zákonom), bez konkretizácie aký právny predpis bol nesprávne aplikovaný a vyjadrenia, ako má byť podľa predstavy dotknutého subjektu dané ustanovenie aplikované na konkrétny prípad. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode preto podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvoláciu námietku žalovanej proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd vníma len ako nespokojnosť odvolateľky so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale, ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

19. V odpovedi na žalovanou prednesenú otázku preskúmateľnosti napadnutého rozsudku, je v tomto prípade do značnej miery inkorporované posúdenie opodstatnenosti aj tej skupiny námietok, ktorými odvolatelia nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Ako už bolo uvedené na inom mieste (v bode 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia), súd prvej inštancie sa vysporiadal s otázkou primeranosti nákladového zaťaženia úveru aplikáciou § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 4 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktoré upravujú nákladový limit (úrokov a poplatkov) v rozsahu dvojnásobku relevantnej ročnej percentuálnej miery nákladov. Argumentácia žalovanej proti primeranosti úverového zaťaženia nesmeruje proti aplikácii, alebo proti spôsobu aplikácie tejto normy, ale spočíva na subjektívnej predstave, že 97%-né navýšenie úveru je samo o sebe neprimerané. V tomto konštrukte ale odvolateľka evidentne opomína, že v takto vyjadrenej výške nákladov je priamou úmerou premietnutá pomerne značná doba trvania úverového záväzku a skrz toho aj počet a výška splátok. Rozloženie plnenia úverového záväzku na pomerne značnú dobu (7 rokov) prirodzene malo za následok výrazné navýšenie celkového nákladového zaťaženia, pri dodržaní zákonom stanoveného nákladového limitu vyjadreného ako maximum za jeden rok.

20. Podľa ust. § 154 C.s.p., prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

21. Podľa ust. § 296 C.s.p., spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužívajú.

22. Podľa ust. § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. V citovanom ust. § 366 C.s.p. je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva (tiež) v zásadnej nemožnosti prihladať v odvolacom konaní na odvoláciu námietku, založenú na takom prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok

podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvody svojej platobnej schopnosti nezmieňovala a že prítomnosť nedostatkov pri skúmaní jej schopnosti splácať úver tvrdila až v odvolaní. Pritom ani z odvolania a ani z obsahu spisu podľa posúdenia odvolacieho súdu nevyplýva skutočnosť, pre ktorú by tento prostriedok procesnej obrany (tvrdenie o porušení povinnosti posudzovať schopnosť splácať úver) nemohla žalovaná uplatniť už v priebehu prvoinštančného konania. Na tomto základe, keďže výhrady odvolateľky voči plneniu úrokov a poplatkov, založené na tvrdení o porušení tejto povinnosti pri uzatváraní úverovej zmluvy, sa netýkali procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu a nesmerovali ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil odvoláciu námietku žalovanej, vystavanú na tomto tvrdení, ako procesne neprípustnú novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť v zmysle ust. § 366 C.s.p.

25. Odvolací súd z týchto dôvodov ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako v napadnutom vyhovujúcom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ vo väčšom procesnom úspechu žalobcu v spore.

26. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. V odvolacom konaní mal žalobca plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)